

Љубиша Мишић

Поезија као негација смрти и потврда вечности живота

Б. Ј. Лазаревић: „ПРЕСНАГА“, песме, издање: „Багдала“, Крушевац 1973.

Једна дивна књига обасјава мој сто! Песме овога песника, наткриљују време, прошло, будуће. Као неки летопис сваколиког (сваког) живота, коме је немогуће утврдити почетак, а са сигурношћу се може тврдити да му нема краја, у својој будућности. И смрт је већи живот од живота, и смрт је рођење, у смењивању облика живота. Такав је тамни, димљиви, мирни дијалог песника Лазаревића, са својим животом, са својом судбином, са својом смрћу, који поништава основне природне законе и одређује нове. Експлицитно, ова тамњанска метафизика има своје ритуално обележје ритуала, са смрћу. У самом наслову збирке „Преснага“, као да песник трага за пореклом живота, па се отуда у том наслову, чини порекло и снага живота. У исконском трагању, Лазаревић превазилази удес изгнанства, мада бива ношен неком реком, између обала живота и смрти, смрти и живота. Узнемиреност интерпретације песама, састоји се у саопштавању, нечег давно догођеног и откривеног. У том откривању, песник откривањем побеђује, ни мало изненађен том победом. И тако смисао добија у својој људскости, представљајући се на веома животан начин, низ нашу свест и изван ње.

Лирски медитиван, са карактеристичним стихом, који терца да песму читамо до краја, а која је као нека звездана вест, нама смртницима:

„вођен
мајком, наг

с колевком
у руци —
улазим
у ноћ (после
своје
Смрти опет
рођен)!“

из песме „Вођење“.

И ту је крај изговарању те песме, једанпут написана више не мора да се пише (она само може да пише друге песме), једанпут читана, не морамо поново да је читамо (можемо само да се враћамо тој песми, као вести, која је за сва времена увек поново актуелна) оплемењени тихом поплавом песме, поплавио замишљеношћу. У мистичном разуђивању судбине живота, Лазаревић је чисти пангерик у славу живота. Асоцијативан и неасоцијативан, филозофски тумачи тајне света. Имагитиван у циклусу „Туливеров сан“, иритира наду. Замишљен над тајном рођења, без икакве еротике, метафизички ерстичан, остварује и животом и смрћу, вечност живота, вечност свих људи. Тихом негацијом смрти долази до вечности живота, откривајући у материји дух, симболизује материју као вечиту игру, која нама траје, уништавајући монсфобију, у дубљем смислу те речи, наравно, постиже лирску лицидност људске мисли. Шта да се још каже о овој књизи „Преснага“, која је сама својим песама и успешним језровитим циклусима, сатисфакција песникове свести, укупног досадашњег песниковог певања, у овом лепом случају Б. Ј. Лазаревића. Једна дивна књига обасјава мој сто.